

РОЗДІЛ I

Блог модниці Шайни, яка є жертвою свого успіху

Любі мої!

Ви обожнюватимете мене ще більше: я готую для вас ще один мегасюрприз! Конкурс, щоб Вікторію (Бекхем — для непосвячених) заздрощі вхопили! Я вам казала, що представники одного відомого бренду упадали біля мене протягом тижнів чи навіть місяців? Так от, мені стало їх шкода. Моє велике серце розтануло! LOL! Маю зізнатися, вони знайшли вагомі аргументи. Як щодо Нью-Йорка першим класом і симпатичного номера в готелі New York Palace Hotel на Медісон-авеню? Бінго! Це координати мого наступного вікенду! Я ж кажу: вони зуміли знайти потрібні слова. Обожнюю Нью-Йорк і нізащо в світі не пропущу його Тиждень моди! Так

от, поки-що я не можу розкрити всі карти, бо маю дотримувати професійну таємницю, але в жодному разі не збираюся залишитися непоміченою на черговому параді відомого бренду! Тш-ш... я вже за багато сказала. І оскільки мені дуже подобається ділитися з вами своїм щастям, у мене є декілька призив, які ви зможете виграти в наступному конкурсі! Мої щасливчики! Адже мої маленькі щасливі? Це ще не все, але в мене ще ціла купа валіз, які мені слід скласти. Бувайте! І не забувайте: де б я не була на цій планеті — я завжди думаю про вас! Любов, мир, мода,

Шайна, єдина та неповторна! <3

Не питайте мене, в чому полягатиме цей конкурс, а надто, що то буде за «надзвичайний» псевдоприз, — я й гадки не маю! Окрім того, як я можу це знати? Я це просто вигадала! Як і свою горезвісну поїздку до Нью-Йорка... Я люблю пудрити мізки! Наприклад, як з останньою історією про парфумерію: я довго думала й вигадала історію про крадіжку в багажному відділенні, скандал, бла-бла-бла... Я завжди маю чудове виправдання, адже я королева брехні. Шкода, що в середній школі немає предмету з брехні, бо в мене було б відмінно! Директор вітав би мене: «Лея — геніальна учениця, дуже талановита брехуха, її фантазія безмежна, і день у день вона дивує нас. Продовжуйте в тому ж дусі, Леє, ми всі пишаємося вами!».

Ах... Уявляю вираз обличчя батьків. Але, на жаль, у реальному житті більше цінується геоісторія або орфографія, і я не розумію чому.

Щодо моїх наступних вихідних, не знаю, які вони будуть. Мабуть, десь такі: субота, мама в хімчистці (як завжди, або майже як завжди), а тато — в рибному магазині (я скривилася, бо згадала цей запах сирої риби). А хто буде доглядати Лів? Звісно ж, я! Я ніколи не пробачу батькам цього! Хіба нам утрюх було так погано? Коли я дивлюся дитячі фотографії, то бачу, що ми були ну дуже щасливі! Але ж ні, треба було ще винагородити мене молодшою сестрою! Ніби вона край була нам потрібна! Це найперше, про що я розповім своєму психіатрові, коли він у мене з'явиться.

Дідько. І в неділю нічого особливого, бо так завжди й буває. НІЧОГО в Ажені — це єдине, що може трапитися в усьому місті! Крім щорічного фестивалю чорносливу. У модному світі все набагато краще! І я не маю ані бажання, ані терпіння ходити на годинні тренування Джо та Луїсон зі скейтборду. Ні, дякую, у мене свої справи!

Усе це — мої вихідні в перспективі. На щастя, в іншому житті, чи то в іншому світі, я перебуватиму на борту рейсу Париж-Нью-Йорк і летітиму на Тиждень моди... Якби це могло бути правдою! Дай-но задля втіхи прочитаю перші повідомлення від своїх шанувальників, лише вони мене підбадьорюють.

Найгірше те, що я не можу нікому розказати про цей блог, навіть Джо та Луїсон, моїм двом найкращим подругам, і це дуже прикро. Варто зазначити, що ми більше не на одній хвилині. Щиро кажучи, я не розумію їхньої нової пристрасті до гірських велосипедів і скейтборду. Коли я бачу їх у дірявих джинсах і брудних кедах, то не можу повірити, що колись ми були нерозлучні! Хочеться вірити, що це

практично або «зручно» (адже одяг має бути «зручним»?) для таких видів діяльності, але це просто супернегарно! І я кажу їм про це, а вони мене не слухають. Минули дні, коли ми вдягалися однаково! Ще гірше те, що вони такі круті! Раніше ми годинами розмовляли по телефону, щоб обговорити модне вбрання, яке пасувало б усім трьом! Не дарма нас прозвали трійнятами... Я наразі як бабуся, яка розповідає про добрі давноминулі часи... LOL! Ще немає шістнадцяти — і вже старію! Але я сумую за нашим тріо. І спостерігаю, як воно перетворюється на звичайний дует... Без мене...

Я занепокоєна, бо раніше все було набагато простіше. Я дуже сильно відчуваю себе зайвою. Різні? Звісно. Часом мені сниться, що я прихована дочка Вікторії Бекхем. Я кажу собі, що з якихось незрозумілих причин вона була змушена відмовитися від мене після мого народження і що мене прийняли Лора та Ерік, мої батьки. У мене виникають такі думки ще й тому, що я блондинка, а Лів — брюнетка! І це пояснило б багато речей, зокрема нашу епідермальну несумісність! Наша єдина схожість — прекрасні блакитні очі. Ну правда, ми симпатичні, особливо я! LOL! Але Лів була б дуже милою, якби так не бісила мене. Вона завжди намагається всунути носа в мої справи! Еге ж, мене два з половиною роки — і моїм «батькам» доведеться визнати: «Леє, ти прихована донька Вікторії Бекхем, і вона хоче, щоб ти жила вдома». Щастя!!! Звісно, я трохи сумуватиму за ними, бідолашними... Але ідея про шопінг «мами та доньки» з Вікторією — це істеричне щастя! Як і будь-який член сім'ї Бекхем, я відвідуватиму покази мод, сидітиму в першому

ряду з нею, моїми напівбратами, моєю напівсестрою, моїм хрещеним батьком Карлом Лагерфельдом... Яка краса...

— Леє, обідати!

— Я не голодна! Що там?

— Твій тато приніс рибу, хека! Як ти любиш!

Риба? Як оригінально! Пф-ф... повернення до реальності.

Ось вам моє провінційне підліткове життя! Я ж і кажу, що живу в кошмарі! «Завдячуючи» батькові, ми їмо рибу на сніданок, обід і вечерю. І це не так уже й просто. Поряд із ним під час сніданку я хіба що не вмочую сандвіч з креветками у свій гарячий шоколад.

— Я не голодна!!!

— Мама сказала: за стіл!

Лів, мій особистий кат, заходить, не стукаючи, занадто щаслива, щоб ще раз поглузувати з мене.

— Скільки разів я просила тебе стукати!

— Це й моя кімната теж! Мама вже двічі кликала тебе та попросила переказати, що ти повинна прийти негайно!

— Гарзд, я йду!

— НЕГАЙНО!

— Я йду, гарзд! Дещо закінчую та йду!

Їй лише дев'ять, але вона вже така ж набридлива, як мадам Барон, директорка школи (поза очі ми звемо її «драконом»)! Швидко вимикаю комп'ютер, перегляну свої повідомлення пізніше. Останнє, що мені зараз потрібно, — це те, щоб ця маленька проноза сувала свого носа до мого блога! Ах-ах, коли вона ще не вміла читати, я могла змусити її повірити у будь-що! Шкода, що школа навчила її цього.

РОЗДІЛ 2

Ну нарешті, я добре попоїла. Це було смачно! Цікаво, що моє світосприйняття поліпшується, коли живіт наповнений. Говорячи про живіт, я усвідомлюю, що сьогодні ввечері святкую чотири тижні утримання! Місяць без м'яса! (На щастя, мій тато — продавець риби, а не м'ясник, інакше вдома було б пекло!) Але варто зазначити, що вдома завжди є «Нутелла». Це моя залежність! Я справжній наркоман!

Але я не хочу зловживати пальмовою олією. Особливо, коли бачу фотографії цих чарівних дитинчат орангутанів! Вони такі милі, з великими виразними очима. Коли я дізналася, як вони страждають через вирубування лісів в Індонезії, то відчула себе винною в їхній загибелі, гірко пошкодувавши про кожну з'їдену ложку. Я повинна триматися заради них!

Хороша новина: сорок два повідомлення на моєму комп'ютері чекають на мене; сорок два — гадаю, це рекорд! Щиро кажучи, я вражена. Такий шалений ефект від конкурсу.

Як вони можуть щось виграти? Хтозна! Їх можна привернути лише фірмовими косметичними наборами, дизайнерськими футболками, парфумами, прикрасами, а потім укласти спати, як немовлят! Потрібна тактовність і дипломатія. А з цим у мене все гаразд. Я маю багато недоліків, але є в мене одна перевага — фантазія!

Та я не зможу відповісти на всі повідомлення сьогодні ввечері, оскільки маю прочитати «Червоне і чорне», шістсот сорок сторінок, роман, кінця якого я не бачу. Моя вчителька французької — та ще садистка! Авжеж, її не турбує, що мені є чим зайнятися, окрім як прочитати про кохання Жульєна Сореля (навіть якщо воно здається дуже палким). У мене понад десять тисяч відвідувачів на місяць і понад п'ятнадцять тисяч переглядів! Цей блог — моє найбільше досягнення, а я не можу комусь розповісти... Це так прикро! Це ніби вийти на сцену в гарному костюмі та зовсім не мати глядачів.

Щоб утішитися, викладу в блог фотографію з «собою» (тобто з Шайною) у неперевершеному вбранні! Шовкова блуза кремового кольору з комірцем Клодін, коротка чорна спідниця, черевички на підборах і клатч «Шанель». Коли я обрала цю симпатичну російську блогерку для своєї аватарки, то дійсно знайшла свого духовного двійника. Шайна — саме та, ким я хотіла би бути: вродлива, проте не спокуслива, худа, але не занадто, блакитні очі, як у мене, світле волосся (як у мене, але у неї краще), і саме вона має гардероб моєї мрії! Мені подобається геть усе в її вбранні! Я не наважуюся написати їй, бо боюся привернути увагу до свого блогу. До того ж моя англійська досить обмежена, а російською я ані слова не розумію. Та це на краще — мінімізує ризики!

Привіт, друзі!

До речі, ось вбрання, яке я обрала для свого рейсу Париж–Нью-Йорк! Лаконічно, елегантно, стримано, але не надто ;-). Бездоганна мода на борту VIP. А оскільки я хочу, щоб моя гарненька голівка була ще й повною, то читатиму «Червоне і чорне» Стендаля протягом семи годин польоту!

Дякую за ваші повідомлення, яких стає дедалі більше! Я знайду час, щоб відповісти вам, коли закінчу свій шопінг!

Люблю <3 Шайна

— Мама сказала вимкнути! Світло від монітора заважає мені спати!

— Гарзд, вимикаю!

— На добраніч, Лее!

— На добраніч.

Швидко заплющую очі, щоб забути, що завтра в мене фіз-ра і що мені доведеться надягти безформний спортивний костюм на дві години. Бачила б мене Шайна!

РОЗДІЛ 3

Боже мій, здається, я вбила Еліота ядром! Не знаю, як це сталося. Я зробила так, як сказав учитель: запустила ядро в один бік, але воно пішло в інший! На щастя, глузування не вбивають. Бідний Еліот! Він такий милий, що було б прикро зламати йому ніс! Ми так розсміялися з Джо та Луїсон, що я мало не надзюррила в штани! Хоча мені було соромно. Але так добре знову посміятися втрьох! Ба навіть корисно (сміятися, а не дзюррити)! Через свою незграбність я поцілувала Еліота, щоб вибачитися. Я пекла раків. Сподіваюся, це було не дуже помітно! Містер Жак, викладач важкої атлетики, сказав мені, що я, безумовно, не придатна для спорту і що мені краще не покладатися на цей предмет, щоб покращити середній бал. Теж мені сенсація! О, якби ж тільки ми могли обирати між уроками шиття/моди та спорту! Дійсно, чому не проводять уроків моди? Зрештою, це форма мистецтва. І мій середній бал був би на висоті! Якщо відверто, то що найкорисніше для